

mig til de Modbetragtninger, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) anstillede i den Anledning. Det er vitterligt, at gennemser man Statsregnskabet for 1867—68, saavidt jeg ved det først aflagte med den nuværende Fordeling mellem direkte og indirekte Skatter, saa udgøre de direkte Skatters Beløb Halvdelen af de indirekte Skatters, men tage vi det sidste Statsregnskab, som vi have talt om i disse Dage, saa udgør de direkte Skatter kun en Fjerdedel af de indirekte Skatters Beløb. Altsaaa, jeg kan til Dels dele det ærede Medlems Betragtning om, at det ingenlunde er heldigt, at det forskyder sig saaledes, at de indirekte Skatter komme til at tage mere og mere Plads op i vort Skattesystem; men jeg vil i denne Forbindelse saa rette en Bemærkning til det ærede Medlem. Det er en god gammel Regel, at vil man en Politik, skal man tage dens Konsekvenser, vil man et Maal, skal man ogsaa ville Midlerne, og vil man væk fra de indirekte Skatter, skal man ikke levere en hadefuld og ubillig Kritik af de direkte, som gør det umuligt at komme videre ad den Vej. I gamle Dage var Venstre og Socialdemokraterne enige om, at Indkomst- og Formueskatten var en udmærket Skat, og naar vi fik den en Gang, var det bedst, at vi lod den komme til at bære en passende Del af vore Byrder. Siden vi have faaet indført Indkomst- og Formueskat her i Landet, har mit Parti vistnok været det eneste til at forsvare den, jeg mindes ikke i Hast at have set en eneste Socialdemokrat tale et godt Ord om Indkomst- og Formueskatten i det sidste Par Aar. (Afbrydelse.) Ja, jeg har ikke truffet det, og jeg har dog truffet adskillige Socialdemokrater paa de Møder, jeg har deltaget i, men jeg har ikke hørt andet end ondt om de direkte Skatter. Jeg har paa et Møde hørt Folk, som kalde sig ekstra radikale, sige: Indkomst- og Formueskatten er den usleste Skat af alle. Jeg vil blot sige til de Herrer, der tale saa højt om de indirekte Skatters Vækst, at hvis de fylde Landet med den Tale, saa lukke de Vejen til at komme videre, men det er en ringe Politik, at man, naar man har et Standpunkt, ikke tager Konsekvenserne. Har man det Standpunkt at ville bort fra de indirekte Skatter, maa man tage Konsekvenserne deraf, at man ude i Befolkningen selv baner Vej for de direkte Skatter, og jeg tror nu en Gang ikke, at man faar bedre direkte Skatter i en Hast end Indkomst- og Formueskatten og Ejendomsskatten efter Værdi.

Hermed forlader jeg Kapitlet om Toldreformen og de indirekte Skatter og kommer saa til forskellige andre Ting, som ærede Medlemmer have berørt. Der er nu først Billedet af hele vor finansielle Stilling. Det ærede Medlem for Ælbeltot (Neergaard) var ikke vis paa, sagde han, selv om nu Finansloven mødte med et Overskud, at det Statsregnskab, som vilde blive at aflægge paa Grundlag af dette Budget, gav Overskud. Derom er jeg ganske enig med ham. Det er vist ikke værd at spaa noget eller løve noget i den Retning. Jeg vil dog sige, at det er bedre, naar man begynder et Finanslovsforslag med $2\frac{3}{4}$ Million Overskud end med et rundt Nul eller endogsaa med Underskud. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds saa endnu mørkere paa hele vor finansielle Stilling. Han sagde om de Slutningsord, jeg brugte den Gang, jeg forelagde Statsregnskabet og Finansloven, at der var mere lyrisk Kraft end logisk Kraft i dem, og at de ikke havde nogen Rod i det aflagte Statsregnskab. Jeg vil gerne minde det ærede Medlem om, hvad jeg sagde. Jeg sagde først: vi er Folk, hos hvem Pengene ikke ruster paa Kistebunden; det antager jeg, det ærede Medlem er enig med mig i, saa tilføjede jeg: vi er et Folk i voksende Velstand. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, har det ikke Rod i det aflagte Statsregnskab? Hvis det ærede Medlem har set Status efter i det aflagte Statsregnskab, vil han vide, at det viser en Formuefremgang for Statskassen af $23\frac{1}{2}$ Million Kroner. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at 11 Millioner Kroner komme fra Livsforsikringsanstalten, og de komme ikke igen hvert Aar, men trækker vi dem fra, er der $12\frac{1}{2}$ Million tilbage, og jeg ved ikke andet end, at det tyder paa voksende Velstand. Saa sagde jeg: Vi er et Folk, der har store Byrder, voksende Byrder, tror jeg, jeg sagde. Det vil det ærede Medlem heller ikke nægte, det er han ganske enig i. Men jeg tilføjede: disse Byrder tyngte ikke foruroligende paa os. Det maa være den Del af, hvad jeg sagde, som det ærede Medlem kan indvende noget imod. Men jeg mener, det er berettiget at sige det, naar det, som engang sagt og som det ærede Medlem vil finde oplyst i „Danmarks Statsfinanser“, er saaledes, at vi i Øjeblikket svarer en samlet Skat af 6,4 pCt. af Nationalindtægten, medens vi for 30 Aar siden svarede 8,4 pCt. Derfor mener jeg, at de Bemærkninger, jeg gjorde, have ikke noget som helst med Lyrik at gøre, men de have adskilligt med Logik at gøre og